

самоідентифікації. І чи не в першу чергу це стосується України. Отже, на нинішньому етапі активізації трансгресивних процесів, одночасно співіснують кілька суперечливих і практично несумісних між собою тенденцій розвитку соціокультурного життя. Космопланетарний вимір особистості, людства, культури багато в чому визначається вищерозглянутими трансформаційними змінами світового культурного простору, і одним з провідних чинників конвергенції у техногенній, антропологічній, духовній сферах стає медіатизація. Саме вона виступає комунікативною детермінантою формування суспільної свідомості, обумовлює сутнісні зрушення в сучасній культурі, сприяє глобальній експансії космічних сюжетів, образів, ідей, цінностей в науку, мистецтво, релігію тощо.

Бикова А.

Цівата А.

НТУ «ХП»

МИКОЛА АМОСОВ – ВИДАТНА ОСОБА УКРАЇНИ

Народився Микола Михайлович в селі Ольхове, недалеко від міста Череповець, 6 грудня 1913 року, в сім'ї «сільських інтелігентів»: батько закінчив двокласне училище, а мати була акушеркою. Любов до читання прищепила йому мати. Саме через книги в маленький сільський будиночок приходив величезний, багатогранний світ. З тих самих пір майбутній академік уже ніколи не розлучався з літературою, в якій і сам зміг залишити помітний слід. Будуть потім у його житті зміни на краще. Буде школа, механічний технікум в Череповецьку, перші трудові роки на новобудові першої п'ятирічки. Потім, перший шлюб, навчання в двох інститутах: заочному Індустріальному та Архангельському Медичному. Він отримає два дипломи інженера і медика, але мирне громадянське життя порушує війна, і влітку 1941 року Микола Михайлович потрапляє в фронтовий госпіталь. З цим госпіталем, на посаді військового хірурга Амосов пройде всю страшну війну. Можна собі тільки уявити, скільки болю, жаху і смерті довелося пережити майбутнього світилі медицини. Але не можна заперечувати, що саме колосальний досвід фронтових років дозволив Амосову стати чудовим майстром своєї справи. У цьому госпіталі він знайде свою долю з новою дружиною, медсестрою Лідією Денисенко. Після закінчення війни Амосов продовжує займатися хірургічною практикою. Він працює завідувачем відділення хірургії Брянської обласної лікарні, в якій створює власну методику резекції легенів при раку і туберкульозі. За шість років роботи в клініці і на посаді головного хірурга брянської області він робить таких операцій більше всіх в Радянському Союзі. По цій темі Микола Михайлович захищає спочатку кандидатську, а незабаром і докторську дисертації. Поворотним у кар'єрі геніального хірурга стає 1957 рік. Він вперше стикається в Мексиці з операцією на серці, в якій використовується апарат «штучне серце». Ось коли його інженерні та медичні знання зливаються разом. Повернувшись на Батьківщину, Амосов починає роботу над власним

апаратом подібного типу, продовжуючи займатися практичною хірургією. Кар'єра талановитого лікаря круто злітає вгору і незабаром він очолює лабораторію, потім відділ біоенергетики, а згодом стає директором Інституту серцево-судинної хірургії у Києві. За роки своєї кардіохірургічної практики Амосов провів понад 6 тисяч операцій на серці. Звичайно, бували і невдачі, але Микола Михайлович не опускав руки, і сміливо йшов вперед, впроваджуючи нові, воістину революційні способи проведення хірургічних операцій в боротьбі зі складними недугами. Слід зазначити, що свою останню операцію на серці Микола Амосов провів на початку 90-х років. А йому тоді вже минуло вісімдесят років. Ця дивовижна працездатність Миколи Михайловича впливає з його другого захоплення, який приніс авторові славу розробника власної системи зміцнення здоров'я, так звана «система обмежених і нагрузок». Ця система зробила академіка Амосова відомим не тільки в медичних колах. Його книга «Роздуми про здоров'я» була видана гігантським тиражем – 7 мільйонів екземплярів. Микола Михайлович Амосов – видатний хірург, який один із перших у Радянському Союзі почав проводити операції на серці. На його рахунку тисячі врятованих життів. Він створив інститут серцево-судинної хірургії та першим здійснив протезування мітрального клапана серця, а на міжнародному рівні він вперше ввів у вживання протезування клапанів серця, що мають антитромботичні властивості. Крім того, у 2008 році за результатами опитування громадської думки Амосов був визнаний другою людиною, після Ярослава Мудрого, удостоєний звання «великого українця всіх часів». Хіба це не говорить про народну любов до Лікаря з великої літери?

Гончар А.
НТУ «ХПІ»

НЕ ТАКИЕ КАК ВЫ, НЕ ЗНАЧИТ ХУЖЕ

В Украине по состоянию на 1 января 2011 года численность инвалидов составляет 2,71 млн. лиц, из которых 165 тысяч – это дети-инвалиды. В общей численности населения Украины инвалиды составляют почти 6%. И, вероятно, что на сегодняшний день количество людей с ограниченными возможностями увеличилось. В разные времена к таким людям было разное отношение. На заре цивилизации это были отбросы общества, с которыми не считались, они были обузой. С течением времени все поменялось. Ныне современное цивилизованное общество относится к инвалидам как к обычным людям с равными правами, но, увы, не с равными возможностями по понятным на то причинам. В любом случае, эти люди не должны быть лишены обычных благ нашего мира. Однако, из личных наблюдений напрашивается вывод: на улицах украинских городов и поселков людей с ограниченными возможностями практически не встретишь. В то время, как в городах Европы, Америки, Канады, Сингапура инвалиды встречаются на каждом шагу – в музеях и транспорте, в учреждениях и магазинах. В процентном отношении к общей численности населения количество людей с ограниченными возможностями в